

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.87/2025/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. június 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. február 18. napján kihirdetett 41.B.199/2024/32. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott élet elleni és a közbiztonság elleni bűncselekményét egységesen a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és g) pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérletének és a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős kárt okozó rongálás büntettének, míg a család elleni bűncselekményét a Btk. 212/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kapcsolati erőszak büntettének minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 10 (tíz) évre, a végrehajtási fokozatát börtönre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. február 18. napján kihirdetett 41.B.199/2024/32. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés

büntetének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont), közveszélyokozás büntetésében [Btk. 322. § (1) bekezdés] és kapcsolati erőszak vétségében [Btk. 212/A. § (1) bekezdés a) pont]. Ezért őt – halmazati büntetésül – 14 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A bíróság rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztésből a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Rendelkezett továbbá a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az ügyész az ügydöntő határozatot tudomásul vette, míg a vádlott az ok és cél megjelölése nélkül, védője pedig elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában elsődlegesen azt indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja, valamint a 606. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és Terhelt1 vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel. Másodlagos indítványa arra irányult, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 609. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) és d) pontja, illetve a 610. § alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. Harmadlagos indítványában pedig a védő azt kérte az ítéltáblától, hogy a vádlott büntetését a Btk. 82. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján jelentősen enyhítse és vele szemben 5 és 10 év közötti tartamú szabadságvesztést szabjon ki.

[4] A kapcsolati erőszak vétségével kapcsolatban a védő rámutatott, hogy bár az elkövetési idő 2020. nyaratól 2022. december 11. napjáig terjed, ezen két és fél év alatt csupán kettő erőszakos magatartás szerepel a tényállásban, az ítélet [6] és a [8] pontjaiban, ez pedig nem tekinthető rendszeresnek. Rendszeres erőszakos magatartás hiányában pedig a Btk. 212/A. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kapcsolati erőszak vétsége nem valósul meg. A védő azt is vitatta, hogy a sértett a kapcsolati erőszak vonatkozásában joghatályos magánindítványt terjesztett volna elő, szemben az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal, hiszen álláspontja szerint a magánindítvány elkészített és utólag nem pótolható, így a kapcsolati erőszak vétsége tekintetében nem is a vádlott felmentésének, hanem az ítélet hatályon kívül helyezésének és az eljárás megszüntetésének van helye a Be. 607. § (1) bekezdés a.) pontja és az 567. § (1) bekezdése alapján.

[5] Az emberölés büntette kísérletét és a közveszélyokozás büntettét illetően a védő arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe vett, a vádlottnak az eljárás kezdetén tett vallomásai és rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozata egyrészt nem értékelhetők bizonyítékként – ezért azok kirekesztését indítványozta –, másrészt nem bizonyítják még a szándékos közveszélyokozás büntettét sem, de az emberölés büntetének kísérletét semmiképpen. A rendőri jelentésben rögzítettek bizonyítékként nem értékelhetők, hiszen olyan nyilatkozatot tartalmaznak, amelyet nem előzött meg figyelmeztetés a vallomástétel megtagadásának jogára. A vádlott első vallomása pedig a védői álláspont szerint a vádlott eljárási jogainak lényeges sérelmével került felvételre. A védő érvelése szerint a nyomozó hatóság egyértelműen megsértette a vádlott hatékony védelemhez fűződő jogát amikor a

vádлоттат védő jelenléte nélkül hallgatta ki, nem állapítható meg, hogy a Be. 113. § (4) és (5) bekezdésében foglaltak betartásra kerültek-e, sem az, hogy a kirendelt védő pontosan milyen tájékoztatást kapott a kirendeléssel kapcsolatban. A védő szintén sérelmezte a helyettes védő kirendelésének az elmaradását a nyomozó hatóság részéről. A védő arra is rámutatott, hogy a letartóztatás elrendelése tárgyában megtartott ülésen a nyomozási bíró annak ellenére intézett kérdést a terhelthez a cselekménnyel kapcsolatban, hogy ő a vallomástételt megtagadta, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy védenice ekkor is csak annyit ismert el, hogy a ruhát meggyújtotta, de az emberölési szándékot nem. A kirekeszteni indítványozott vádlotti nyilatkozatok hiányában pedig a védő álláspontja szerint az állapítható meg, hogy védenice valamennyi későbbi vallomása következetes, ellentmondásoktól mentes. Ellenben a sértetti vallomásokat illetően a védő rámutatott, hogy azok között lényegi eltérések figyelhetők meg, nem egyértelmű, hogy az elsőfokú bíróság melyiket tette az ítéleti tényállás alapjául. Ezzel kapcsolatban a védő kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, nem oldotta fel a vallomásokban lévő ellentmondásokat. Az általa így megállapított tények ellentétesek más iratok tartalmával, így az ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés c.) pontja alapján részben megalapozatlan. A megalapozatlanság azonban a védő álláspontja szerint a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető és a helyes tényállás megállapítható, az általa figyelembe venni indítványozott, részletesen megjelölt bizonyítékok alapján. A helyes tényállás alapján pedig a vádlott felmentését látta indokoltnak mindkét vizsgált bűncselekmény tekintetében. Rámutatott, hogy a helyes tényállás megállapítása a vádlottnak legkedvezőtlenebb esetben is legfeljebb arra vezethet, hogy a vádlott a közveszélyokozást a Btk. 322. § (5) bekezdése szerint gondatlanságból elkövette, egyéb bűncselekményt azonban nem.

[6] Arra az esetre, ha az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát nem találná a másodfokú eljárásban kiküszöbölhetőnek, a védő másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. Az ítélet hatályon kívül helyezését a védő a Be. 609. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján más okból is indokoltnak látta, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a sértett meghallgatása során a bizonyítás törvényességét megsértette, oly mértékben, hogy ezzel a vádlotti védekezést gátolta meg. Ugyanis a sértett bírósági meghallgatására nem a Be. 180. § előírásai szerint került sor, a sértett a tárgyaláson tulajdonképpen tett egy általános vallomást, konkrétumok nélkül és anélkül olvasták fel a nyomozati vallomását ezután, hogy előtte hozzá kérdéseket intéztek volna. Majd tulajdonképpen a két nyomozati vallomása közötti ellentmondásokat annyival intézte el a bíróság, hogy sokkos állapotban volt az első vallomása megtételekor.

[7] A tűzvédelmi szakértő véleményével kapcsolatban is aggályait fejezte ki a védő, ugyanis a 2023. január 17-én kelt szakértő kirendelő határozat szerint a szakértő a kirendeléskor megkapta az ügyiratok egy példányát. Így a szakértő megkapta az akkor már rendelkezésre álló vallomások is, ami érdemben befolyásolhatta a szakvéleményt, ráadásul ekkor még csak a sértett első vallomása állt rendelkezésre, a másodikat csak három nappal a szakértő kirendelését követően tette meg a sértett. Vagyis a szakértő még olyan vallomás alapján készítette el a szakvéleményt, hogy a vádlott egy égő ruhadarabot dobott az ágyra, de időközben keletkezett olyan vallomás is, mely szerint két különböző helyen égett az ágy.

[8] A védő a harmadlagos indítványában hangsúlyozta, hogy a vádlott terhére rótt legsúlyosabb bűncselekmény kísérleti szakban maradt, a sértettnek még sérülése sem keletkezett. A Btk. 82. § (4) bekezdése szerint kísérlet esetén az büntetési tétel alsó határa akár 2 év is lehet. Vagyis 2 és 25 év közötti szabadságvesztés szabható ki a vádlottal szemben. Erre figyelemmel a 14 év igencsak eltűzött, különösen tekintettel arra, hogy személyi sérülés egyáltalán nem történt, míg a befejezett bűncselekmény büntetési tételének még a felső határa is jelentősen kevesebb, mint a kiszabott büntetés. A védő rámutatott, hogy a vádlott idős korú, kifogástalan életvitelű, büntetlen előéletű, korábban ellene még büntetőeljárás sem volt folyamatban. Ezzel szemben a bíróság súlyosító körülményként csak a többszörös halmazatot és a kapcsolati erőszak elhúzódó jellegét tudta felhozni. A védői álláspont szerint a kapcsolati erőszak semmiképpen sem róható a vádlott terhére, illetve hiányzik a joghatályos magánindítvány. Ebben az esetben pedig semmilyen súlyosító körülmény nem értékelhető a vádlott terhére, nincs elhúzódó jellegű bűncselekmény, sem többszörös halmazat. Mindezek alapján a védő harmadlagosan a kiszabott büntetés Btk. 82. § szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával történő enyhítésére tett indítványt.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.494/2024/7. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést nem vétett. A törvényes keretek között lefolytatott bizonyítás során a törvényszék a lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat teljeskörűen beszerezte és megvizsgálta, tényállás-tisztázási kötelezettségének megfelelően eleget tett. Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás hiánytalan, teljes és irathú, mentes a Be. 592. § (1)-(2) bekezdéseiben meghatározott megalapozatlansági okoktól, ekként a fellebbviteli eljárásban irányadó. Az ítélet személy része, a [2] pont annyiban helyesbítésre szorul, hogy a vádlott legutóbbi nyilatkozata szerint elfogását megelőzően az Aldiban dolgozott biztonsági őrként, melyből havonta nettó 400.000 forint jövedelme származott. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség továbbá a személyi részt amiatt is hiányosnak tartotta, mert az nem tartalmazza a vádlott elmeállapotával kapcsolatos ténymegállapításokat, melyeket az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében irathúen ismertetett (elsőfokú ítélet [59] pontja). Ítéletszerkesztési hiba miatt az ott ismertetett tényeket az ítélet személyi részébe szükséges átemelni. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges részletességgel eleget tett. Az ügyészi álláspont szerint eltérő tényállás megállapítására csupán a bizonyítékok eltérő értékelése alapján lenne lehetőség, amely a fellebbviteli eljárásban – megalapozott ítéleti tényállás mellett – tilalmazott.

[10] Az ügyészség egyetértett Terhelt1 vádlott bűnösségére levont következtetéssel, azonban a bűncselekmények minősítése tekintetében részben vitatta annak törvényességét. A fellebbviteli főügyészség egyetértett a törvényszék azon okfejtésével, hogy az elkövetés körülményeiből megállapíthatóan a terhelt tudata nem csak hogy átfogta a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, de azt kifejezetten kívánta és egyenes szándékkal tört felesége életére. Helyesnek találta a különös kegyetlenséggel történő elkövetés, mint minősítő körülmény megállapítását. Érvelése szerint azonban a törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy az emberölés büntette súlyosabban minősül akkor is, ha azt több ember életét veszélyeztetve követik el. A 3/2013. BJE releváns megállapításaira hivatkozva a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség rámutatott arra, hogy a bizonyítás anyagából nem kétséges, hogy a vádlott cselekménye több ember életét veszélyeztette, hiszen a lépcsőházat a tűz folytán 30

ember hagyta el. Álláspontja alátámasztásaként a BH 2012.28. számú döntésre hivatkozott, mely szerint az eredménytől függően befejezett bűncselekményként vagy kísérletként különös kegyetlenséggel, sok ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés büntette megállapításának van helye, ha az elkövető a lakás általa történt felgyújtása esetén az ebből származó közveszély előidézésén túl felismeri azt is, hogy a lakástűz következtében a bent tartózkodó személy – amennyiben a tüzet időben nem oltják el, vagy őt ki nem menekítik – meghalhat. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség érvelése szerint a vádlott terhére rótt ölési cselekmény helyes minősítése a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és g) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel, több ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés büntettének kísérlete. Amennyiben pedig az emberölés büntettét több ember életét veszélyeztetve követik el, a közveszélyokozás büntettének alaki halmazatban történő megállapítására nem kerülhet sor. A fellebbviteli főügyészségi álláspont szerint arra helytállóan mutatott rá a törvényszék, hogy a rongálás büntette a közveszélyokozás büntettébe beleolvad; ugyanakkor az eltérő jogtárgyak sérelme folytán ez nincs így az emberölés és a rongálás viszonylatában, a tárgyalt bűncselekmények alaki halmazata valóságos. Az irányadó tényállás alapján Terhelt1 vádlott cselekménye folytán a társasház tetőszerkezete és az épület elektromos hálózata is megsérült, a terhelt mindezzel egyéb érdekelt3 8.321.277 forint kárt okozott. A kifejtettek értelmében a 2. tényállási pontban szerelő bűncselekmények helyes minősítése a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és g) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel, több ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés büntettének kísérlete és a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős kárt okozó rongálás büntette.

[11] Az elsőfokú bíróság által kiszabott, az irányadó 15 éves középértéket el sem érő tartamú büntetés az ügyészség álláspontja szerint tetтарыыы, megfelelően tükrözi a többszörösen minősülő élet elleni бűнcselekmény konkrét tárgyi súlyát, valamint a vádlott tekintetében számba vehető бűнösségi körülményeket, így a büntetés enyhítésére a fellebbviteli főügyészségi álláspont szerint nincs törvényes alap. Az elsőfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség törvényesnek tartotta.

[12] A leírtak alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Төрвényszék 41.B.199/2024/32. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a 2. tényállási pontban körülírt бűнcselekményeket a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és g) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel, több ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés büntette kísérletének, valamint a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős kárt okozó rongálás büntettének minősítse, a Btk. 92. § (1)-(2) bekezdései alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe rendelje beszámítani a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[13] A védő a nyilvános ülésen a perbeszédében a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat fenntartotta. Kiemelte, hogy álláspontja szerint nem valósult meg бűнcselekmény kapcsolati erőszak vétsége tekintetében, mivel annak megállapíthatóságához szükséges joghatályos magánindítvány nem áll rendelkezésre. Ezzel összefüggésben azzal

érvelt, hogy sértettl sértett azt a vádbeli elkövetési időhöz képest 30 napon túl, 2023. január 20. napján fogatosított kihallgatása alkalmával terjesztette elő, így a vádlott ezen cselekmény miatt nem büntethető. Ezen túlmenően utalt arra, hogy a sértetti vallomás ellentmondásos, egyben kifogásolta, hogy a bíróság a tényállás alapjául elfogadta a sértett nyomozati vallomását. Ezzel szemben álláspontja szerint a vádlott első vallomásait nem lehet figyelembe venni, tekintettel arra, hogy ott a kötelező védelem ellenére védő nem volt jelen. Utalt arra is, hogy a vádlott cselekménye – még amennyiben az lenne megállapítható, hogy ő dobta az égő textilt a matracon fekvő és alvó sértettre – olyannyira távoli kísérlet volt, hogy az alkalmatlan az emberölés büntette megállapítására, ezért a vádlott felmentése indokolt. Ezzel kapcsolatosan utalt arra is, hogy a vádlott azon sértett felé irányuló közlése, miszerint „ezt a napot még megemlegeted” a szándékos emberölés megállapítására nem ad alapot, tekintettel arra, hogy ezen kijelentés helyes értelmezése alapján éppen arra lehet következtetni, hogy a vádlott a sértettet nem akarta megölni, hiszen a sértettnek egy jövőbeni érzelmi állapotára utalt ezzel.

[14] Az ügyészi átiratban írtakra reagálva előadta, hogy álláspontja szerint az emberölés büntettének a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés f) ontja szerint minősülő több ember sérelmére történő elkövetés, mint minősített eset sem állapítható meg. A közveszélyokozás büntettével kapcsolatosan pedig arra hivatkozott, hogy nem állapítható meg, hogy a vádlott az ingatlant fel akarta volna gyújtani, abban, hogy aztán végül a ház tetőszerkezete is leégett, csupán a gondatlanság terheli. Ezen túlmenően az ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó indítványát azzal kívánta alátámasztani, hogy az elsőfokú bíróság nem tartotta be sértettl kihallgatása során a Be. tanúkihallgatásra vonatkozó szabályait, a sértettnek a kapcsolati erőszak vétségével kapcsolatosan nincs összefüggő tárgyalási vallomása, a bíróság nem tett fel kérdéseket a tanú vallomásában rejlő ellentmondások tisztázása érdekében, hanem ezt mellőzve felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé a tanú nyomozati vallomását.

[15] A vádlott az utolsó szó jogán megismételte a tárgyalási szakban előadott védekezését, miszerint nem ő, hanem a sértett gyújtotta fel a matracot, míg ő aludt, a sértett volt az is, aki felkeltette őt és bár próbálta eloltani a tüzet, nem járt eredménnyel. Megismételte, hogy az első nyilatkozataiban csupán magára vállalta a felelősséget a sértett helyett.

[16] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált.

[17] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a tényállásból levont jogi következtetések helyességét, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[18] Az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló védő fellebbezés alaptalan.

[19] Az ítéltábla a felülvizsgálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak.

[20] Az ítéltábla a felülvizsgálat során a védelmi hivatkozásokra tekintettel vizsgálta, hogy a bírósági eljáráson kívül a nyomozás során történt-e olyan eljárási szabálysértés, amely esetlegesen egyes bizonyítékok törvényességét és így felhasználhatóságát megkérdőjelezné. A másodfokú katonai tanács a felülvizsgálat során megállapította, hogy sem a nyomozás során, sem pedig a bírósági szakban nem történt ilyen szabálysértés. A nyomozati iratok között rendelkezésre áll egyrészt a helyszínen készült rendőri jelentés, amely ugyan tartalmazza a vádlott és a sértett által közvetlenül az tüzesetet követően előadottakat, azonban ezeket a bíróság az ítéletében nem is értékelte bizonyítékként elfogadható vallomásokként. Ezzel szemben sértettl sértettet először 2022. december 12. napján 00:47 órakor hallgatták ki, közvetlenül az eseményeket követően, ahol a vádlottra terhelő vallomást tett a törvényes figyelmeztetéseket követően, ezzel együtt hivatkozása szerint sokkos állapotban volt. Ezt egyebekben a másodfokú bíróság álláspontja szerint teljes mértékben igazolja az ez alkalommal a kihallgatása végén a kihallgató tiszt felé intézett azon kérdése, hogy vajon kiolvadt-e a hűtőben tárolt hús, holott a lakás porig égett. Ezen túlmenően azonban a sértett kihallgatására 2023. január 23. napján is sor került, amikor is már nyilvánvalóan nyugodtabb lelki állapotban tett vallomást, melyben a korábbi előadását pontosította, de továbbra is a vádlottat terhelő nyilatkozatot tett.

[21] A védő által a magánindítvánnyal illetve annak hiányával kapcsolatos hivatkozására tekintettel rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a helyszínen természetesen a tüzesettel kapcsolatosan nyilatkoztatták a sértettet, mint ahogyan az aznap – 2022. december 12. napján 00:47 órakor - a közveszélyokozás büntette miatt megindult eljárásban foganatosított tanúkihallgatása alkalmával a tüzeset, a tűz kialakulása volt a vizsgálgódás, adatgyűjtés középpontjában, a nyomozó hatóságban értelemszerűen még fel sem merülhetett, hogy itt egy magánindítványra büntetendő bűncselekmény elkövetése is megtörténhetett. Ezzel szemben, amikor a sértettet 2023. január 23. napján újból kihallgatták, több, az ő és a vádlott közötti kapcsolatra vonatkozó információ birtokában, valamint a tűzgyújtás okainak vizsgálata körében, a tanúkenti kihallgatása alkalmával előadottak alapján már felmerült egy magánindítványra büntethető bűncselekmény elkövetésének gyanúja is. A nyomozó hatóság ezért ekkor nyilatkoztatta a sértettet – akinek egyebekben korábban még csak azt sem kellett feltétlenül tudnia, hogy a vele szemben, illetve sérelmére a vádlott által hosszabb időn keresztül elkövetett bántalmazás, illetve zaklatás bűncselekmény, ami magánindítványra üldözendő. Miután erre kioktatták, terjesztette elő a magánindítványát a kapcsolati erőszakra vonatkozóan.

[22] A Be. 378. § (1) bekezdése szerint magánindítványra üldözendő bűncselekmény esetén csak a jogosult indítványára indítható meg vagy folytatható büntetőeljárás. A (2) bekezdés alapján magánindítványnak kell tekinteni a magánindítvány előterjesztésére jogosult feljelentését és bármely olyan nyilatkozatát, amely szerint az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását kívánja. A (3) bekezdés szerint a magánindítványt attól a naptól számított egy hónapon belül kell előterjeszteni, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekményről tudomást szerzett. A (4) bekezdés alapján pedig, ha a nyomozás megindítását követően derül ki, hogy a cselekmény magánindítványra üldözendő, a magánindítvány előterjesztésére jogosult nyilatkozatát be kell szerezni. Ebben az esetben a (3) bekezdésben meghatározott határidőt attól a naptól kell számítani, amelyen a magánindítványra jogosult a felhívásról tudomást szerzett.

[23] Fentiek alapján kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a sértett, mint magánindítvány előterjesztésére jogosult még aznap előterjesztette magánindítványát a kapcsolati erőszak vétsége tekintetében, amikor a nyomozás megindítását követően magánindítványra üldözendő bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt a nyomozó hatóság felhívta nyilatkozattételre. Az ekkor előterjesztett magánindítványt tehát joghatályos magánindítványnak tekintendő, így az ezzel ellentétes védelmi hivatkozás nem foghat helyt, a Be. 492. § (1) bekezdés i) pontja szerinti eljárás ez okból történő megszüntetésére nincs törvényes alap. A később a jogi indokolás körében kifejtettekre tekintettel azonban a joghatályos magánindítvány meglétének vagy meg nem létének jelen ügyben nincs jogi relevanciája.

[24] A másodfokú bíróság rámutat arra is, hogy a vádlotti jogok a nyomozás során sem sérültek, a vádlott gyanúsítottként tett első vallomásának törvényességéhez, ekként felhasználhatóságához sem fér kétség.

[25] A Be. 387. § (3) bekezdése alapján, ha a gyanúsított vagy a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy védőt kíván meghatalmazni, vagy a nyomozó hatóság, illetve az ügyészség védőt rendel ki, a nyomozó hatóság vagy az ügyészség a védőt nyomban értesíti és a gyanúsított kihallgatás a védő megérkezéséig, de legalább két órára elhalasztja. Ha a megállapított határidőn belül a védő nem jelenik meg, illetve a gyanúsított vagy a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy a védővel lefolytatott tanácskozás alapján a kihallgatás megkezdéséhez hozzájárul, a nyomozó hatóság vagy az ügyészség a gyanúsított kihallgatást megkezdi.

[26] A fentieket szem előtt tartva a jelen ügyben az állapítható meg, hogy a nyomozati iratok 751. naplószáma alatt fekszik el a 2022. december 12. napján 01:10 órakor kelt, a Magyar Ügyvédi Kamara útján a Be. 46. § (4) bekezdés b) pontja alapján történt védő kirendeléséről szóló végzés, a kirendeléssel védő1 lett megbízva. Ezt követően ez a kirendelés visszavonásra került, a nyomozóhatóság megállapította, hogy védő1 ügyvédi tevékenysége 2022. december 31-én véget ért és az általa ezt megelőzően védő2 részére adott általános helyettesítési meghatalmazás az eljárásban nem volt elfogadható. Ezért a nyomozó hatóság 2023. március 6. napján 14:20 órakor ismét intézkedett a Magyar Ügyvédi Kamarán keresztül

védő kirendelése iránt, kirendelt védő védő3 aki a kirendelés alól fel lett mentve, mivel a vádlott 2023. március 1-jén a védelmére meghatalmazta a Ügyvédi Irodát.

[27] Ezen túlmenően az kétségtelen, hogy a vádlottat 2022. december 12. napján 02:19 órakor az akkor még csupán közveszély okozás büntette miatt indult eljárásban gyanúsítottként hallgatták ki, azonban a fentiek alapján ezt megelőzően a hatóság intézkedett védő kirendelése iránt, a nyomozati iratok 769. oldalán elfekvő hivatalos feljegyzés szerint a védő értesítése megtörtént arról, hogy Terhelt1t gyanúsítottként kívánják kihallgatni. A kirendelt védő, védő1 jelezte, hogy azon nem kíván/nem tud részt venni. Erről a kihallgatása megkezdése előtt Terhelt1t tájékoztatták, mint ahogyan arra is kioktatták többek között, hogy nem köteles vallomást tenni. Ő ezt megértette, tudomásul vette, azonban vallomás megtagadási jogával nem élt és vallomást tett, a gyanúsítással szemben panaszt sem terjesztett elő.

[28] A kihallgatásának tehát a fentiek okán törvényi akadálya nem volt, a fentebb a gyanúsított ki hallgatással kapcsolatban hivatkozott törvényi feltételek teljesültek, a védő jelezte, hogy nem tud részt venni a kihallgatáson, ezt a vádlott gyanúsítottként nem kifogásolta. Ebből következően a vallomása törvényesen beszerezett bizonyíték, egyebekben ebben a vallomásában elismerte, hogy minden úgy történt, ahogyan a gyanúsításban (ami ekkor még csak a közveszély okozással volt kapcsolatos) szerepel, megbánását fejezte ki, amiért több ember életét veszélyeztette. Ezzel egyező tartalmú vallomást tett egyebekben a kényszerintézkedés tárgyában a nyomozási bíró előtt 2022. december 14. napján tartott ülésen, melyen már védő1 kirendelt védő is jelen volt.

[29] Ezen túlmenően a másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította azt is, hogy elsőfokú bíróság az egyéb eljárási szabályokat is betartotta, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak.

[30] Az elsőfokú bíróság az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával tartotta meg. Az előkészítő ülésen a vádlott felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak. Az előkészítő ülésen a vádlott a bűnösségét a vádirat szerinti cselekményben nem ismerte el, a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le. Ezért a törvényszék helyesen járt el, amikor a Be. 503. § (1) bekezdése alapján a vádról tárgyaláson határozott.

[31] sértett1 sértett bíróságon történt tanúkenti kihallgatásával kapcsolatos védői kifogásra tekintettel a másodfokú bíróság utal arra, hogy sértett1 a tárgyaláson a törvényes figyelmeztetést követően nem élt mentességi jogával, vallomást tett, előadva, hogy a vádlott szóban és tetteleg is többször bántalmazta, vagy a lépcsőházba zavarta ki. A tanú vallomása szerint amikor a tűzre feleszmélt, a vádlott nem volt a lakásban és nem is ő ébresztette fel a vádlottat. A tanú a 2024. november 20. napján fogatosított kihallgatása során a 26.

sorszámu jegyzőkönyv tanúsága szerint összefüggően adta elő a vallomását, ebben kitért a kapcsolati erőszak elkövetésével kapcsolatos tényekre is, majd a bíróság felolvasta a nyomozás során tett vallomásait és a törvényszék a vallomások közötti eltérések okainak tisztázására törekedett. Emellett a bíróság biztosította a jogosultak számára a kérdezési és észrevételezési jogot, mellyel az ügyész, a vádlott és a védő élt is, a vádlott védekezéshez való joga tehát semmilyen formában nem sérült. A tanú kihallgatása során tehát az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a vád tárgyát képező család elleni bűncselekmény esetében, mely rendszeres erőszakos magatartás tanúsításával valósul meg, nem életszerű, hogy egy-egy sértett naplót vezessen az őt ért bántalmazásokról, a legjelentősebbnek érzett sértések azonban nyilvánvalóan nyomot hagynak, így az, hogy a sértett a vádban írtnál több konkrét időpontot nem sorolt fel, csak egy időszakot határozott meg, nem teszi önmagában aggályossá a vallomását.

[32] A másodfokú bíróság a tárgyalás későbbi szakában sem észlelt eljárási szabálysértést.

[33] Az eltérő tényállás megállapítására, és a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések nem alaposak.

[34] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg és rögzítette az ítélet [3]-[22] bekezdéséig. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

[35] A vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését, a tárgyaláson előterjesztett érdemi védekezése szerint nem ő gyújtotta meg a tüzet, ő maga is arra ébredt fel, hogy ég a lakás, ezért menekült onnan. Azt is tagadta, hogy a volt feleségét az általa elmondottak szerint bármikor is bántalmazta volna. A vádlott védekezésének ellenőrzésére a törvényszék a tárgyaláson tanúként hallgatta meg a fentebb hivatkozottak szerint sértett1 sértettet, tanú2-t, tanú4-t, tanú5-t, tanú7-t, míg a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján törvényesen olvasta fel tanú1, tanú6 és tanú3 nyomozati vallomását. Ismertette a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvet, a tűzvédelmi szakértői véleményt, az igazságügyi pszichiáter és orvosszakértői véleményt és az egyéb releváns okirati bizonyítékokat is törvényesen tette a bizonyítási eljárás részévé.

[36] Az elsőfokú bíróság az ítélet [26]-[59] bekezdéseiben vette számba és a [60]-[70] bekezdéséig értékelte az általa megvizsgált bizonyítékokat. Ekörben a törvényi követelményeknek megfelelően rögzítette, hogy a tényállást a vádlott vallomásával szemben mely vallomásokra, illetve okirati bizonyítékokra alapította. Nem tévedett, amikor a tényállást elsősorban sértett1-nek a bántalmazásokkal kapcsolatos, illetve ezt alátámasztó egyéb tanúvallomásokra, illetve a tüzeseti helyszíni szemle jegyzőkönyvre, a tűzvédelmi szakértői véleményre, továbbá az igazságügyi pszichiáter- és orvosszakértői véleményre alapította.

[37] Az általa számba vett bizonyítékok egyenkénti és összességében való értékelése és egybevetése alapján mérlegelési jogkörében nem fogadta el a vádlott tárgyalási szakban előterjesztett védekezését.

[38] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége okszerű és logikus, az általa megállapított tényállás helyes, nem ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helyes következtetést vont le. Az ítéleti tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

[39] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védő a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, az ügy előrevitelét szolgáló és az elsőfokú katonai tanács által vizsgált bizonyítékokon túli bizonyítékokra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő, ezért a védőknek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására és a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[40] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[41] A másodfokú bíróság a törvényi rendelkezésekből következően nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amennyiben az ítélet egyébként megalapozott és új bizonyíték nem merült fel, mivel az a Be. 593. § (2) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmába ütközne.

[42] Az ítéltábla álláspontja szerint a hivatkozott törvényi kötelezettségének a törvényszék maradéktalanul eleget tett, okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

[43] Az eltérő minősítés megállapítása iránt előterjesztett ügyészi fellebbezés megalapozott.

[44] Az ügyészség nem kifogásolta, hogy a törvényszék a vádlott család elleni bűncselekményét a Btk. 212/A. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő kapcsolati erőszak vétségének minősítette. Azonban az ítéltábla álláspontja szerint a rögzített és megalapozott tényállás alapján a vádlott bűnössége az I. tényállási pont tekintetében a Btk. 212/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, de a (2) bekezdés a) pontja szerinti kapcsolati erőszak büntettének minősül- mely esetben egyebekben a büntethetőséghez a Btk. 212/A. § (4) bekezdése alapján nem szükséges joghatályos magánindítvány előterjesztése. A kapcsolati erőszak büntettét az követi el, aki gyermekének szülője, továbbá az elkövetéskor vagy korábban vele közös háztartásban vagy egy lakásban élő hozzátartozója, volt házastársa, volt élettársa, gondnoka, gondnokoltja, gyámja vagy gyámoltja sérelmére rendszeresen követ el a Btk. 164. § (2) bekezdése szerinti testi sértést, vagy a 227. § (2) bekezdése szerinti becsületsértést. Jelen esetben az irányadó tényállás alapján ezen törvényi tényállási elemek maradéktalanul megvalósultak, a sértett abuzálása a vádlott részéről 2020. őszétől kezdődtek, azok rendszeresek voltak, az utolsó esemény a 2022. december 10-11. napi, vagyis a II. tényállási pontban írt történés volt.

[45] Helyesen foglalt állást a törvényszék abban, hogy a tűz keletkezési oka kizárólag a vádlott szándékos magatartása volt, részben a sértett bíróság által indokoltan elfogadott vallomása alapján, figyelemmel arra is, hogy a Fővárosi Katasztrófavédelmi Igazgatóság Fővárosi Főfelügyelőségének összefoglaló jelentése alapján minden más gyújtóforrás vagy keletkezési ok egyértelműen kizárható volt. Ezen túlmenően helyesen foglalt állást a törvényszék abban is, hogy az elkövetés körülményeiből egyértelműen az a következtetés vonható le, hogy a vádlott tudata nem csak hogy átfogta a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, de azt kifejezetten kívánta is (első nyilatkozatai egyikében azt adta elő, hogy mindkettőjük halálát kívánta), egyenes szándékkal tört a felesége életére. A maga részéről a sértett halála érdekében szükséges tevőleges magatartást befejezte, a tűzgyújtást követően a lakást elhagyta, a sértett halála csak amiatt maradt el, mert a sértett a forrásra felébredt, és kimenekült a lakásból, miután a tüzet nem sikerült eloltania. A sértett elfogadott vallomása szerint ébredésekor a vádlott már nem volt a szobában, ebből következően megállapítható, hogy nem állt szándékában sem a tűz eloltása, sem a sértett felébresztése, illetve kimenekítése.

[46] Nem tévedett a törvényszék akkor sem, amikor az emberölés minősített esetét, a Btk. 160. § (1)–(2) bekezdés d) pontja szerinti különös kegyetlenséggel történő elkövetést állapította meg, a tűzhalál a következetes ítélkezési gyakorlat szerint ennek megállapítására aggálytalanul alapot ad.

[47] Tévedett azonban a Fővárosi Törvényszék, amikor az emberölés büntettének minősített esetével halmazatban állapította meg a közveszélyokozás büntettét. Azzal együtt is, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a bizonyítás anyaga (a Katasztrófavédelmi Főigazgatóság iratai, a tűzvizsgálati jelentés, az összefoglaló jelentés, a tűzeseti helyszíni szemle jegyzőkönyve és az egyéb e tárgyú releváns iratok) alapján, hogy a közveszély ténylegesen bekövetkezett, az ítélkezés alapjául elfogadott igazságügyi tűzvédelmi szakértői

vélemény tartalmazza, hogy a vádlott által gyújtott tűz a lakáson kívülre is áterjedt, a ház tetőszerkezete kigyulladt, így fennállt a reális lehetősége annak, hogy a tűz nagyobb területekre, a házban lévő további lakásokra is áterjedjen és ezzel az ott tartózkodó személyek életét, testi épségét is veszélyeztette, a súlyosabb következmények elmaradása a gyors és szakszerű tűzoltói beavatkozásnak volt köszönhető. (Itt jegyzi meg a védői kifogásra a másodfokú bíróság azt, hogy az idézett szakvélemény valóban a vádlottat jelölte meg a tűz okozójaként, a szakértő a számára rendelkezésre álló adatok alapján alkotott véleményt, azonban a sértett elfogadott vallomása szerint ketten voltak a lakásban a vádlottal, ő maga aludt a tűz keletkezésekor, így a logika szabályai szerint is kizárólag a vádlotthoz lehetett a tűz keletkezését társítani.)

[48] Azonban ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség is utalt a fellebbezésében, az emberölés büntette súlyosabban, a Btk. 160. § (1) bekezdés (2) bekezdés g) pontja szerint minősül akkor is, ha azt több ember életét veszélyeztetve követik el. Helytállóan érvelt az ügyészség azzal, hogy a 3/2013. BJE értelmében több ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés megállapításának akkor van helye, ha az elkövető szándéka meghatározott személy (vagy személyek) életének kioltására irányul, de a cselekményt úgy hajtja végre, hogy ezáltal a célszemélyeken kívül mások élete is reális veszélybe kerül. A befejezett és /vagy megkísérelt emberöléshez kapcsolódó több ember életének veszélyeztetése körében a minősítéshez legalább kettő, vagy ezt meghaladó számú személyre nézve kell a veszélynek fennállnia. A veszély az elkövetési cselekménnyel szükségszerű összefüggésben álló, még létre nem jött olyan helyzet vagy esemény, amelynek bekövetkezésével reálisan számolni kell, s amelynek bekövetkezése közvetlenül, avagy a testi épség vagy egészség jelentős sérelmén keresztül a fenyegetett személyek életének elvesztésével jár.

[49] A fentiek okán jelen ügyben ez kétséget kizáró módon megállapítható, a vádlott cselekménye több ember életét veszélyeztette, hiszen a lépcsőházat a tűz folytán 30 ember hagyta el, a vádlott nyilvánvalóan tudatában volt annak, hogy különösen az esti órákra (20 óra körül) tekintettel a számos lakással rendelkező lakóépületben többen tartózkodnak már, így a tűz tovább terjedése esetén az ő életüket is veszélynek teszi ki. A bírói gyakorlat értelmében egyebekben már legalább hat személy életét veszélyeztető elkövetési magatartás esetén is megállapítható ezen minősítő körülmény az elkövető terhére.

[50] Összességében tehát rögzíthető, hogy az emberölés több ember életét veszélyeztetve elkövetettnek minősül, amennyiben az emberölés tényállásszerű elkövetési magatartása közveszélyt okoz, vagy annak okozására alkalmas, mert a megölni szándékolt több személyen kívül – ölési szándék nélkül – sok vagy előre meg nem határozott ember életét is veszélyeztette (EBH2002.731.). Ezen túlmenően pedig az eredménytől függően befejezett bűncselekményként vagy kísérletként különös kegyetlenséggel, több ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés büntette megállapításának van helye, ha az elkövető a lakás általa történt felgyújtása esetén az ebből származó közveszély előidézésén túl felismeri azt is, hogy a lakástűz következtében a bent tartózkodó személy – amennyiben a tüzet nem oltják el időben, illetve őt ki nem menekítik – meghalhat (BH2012.28.)

[51] A fentiek alapján a vádlott terhére rótt élet és testi épség elleni bűncselekmény minősítése a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és g) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel, több ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés büntettének kísérlete, emellett azonban a közveszélyokozás büntettének anyagi halmazatban történő megállapítására nincs törvényi lehetőség, ezért azon túlmenően, hogy az ítéltábla család elleni bűncselekmény minősítését megváltoztatta, de az élet és testi épség elleni bűncselekmény minősítését is helyesbítette.

[52] Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítélete [82 bekezdésében arra, hogy bár a rongálási kár megállapítható volt (a nyomozati iratok 123. naplószáma alatt elfekvő, a Budapest Főváros IX. kerület Ferencváros Önkormányzata Polgármestere által 2023. január 18. napján közöltek alapján), és a BH 1983.390. eseti döntésben is rögzített irányadó bírói gyakorlat szerint a gyújtogatással megvalósított közveszélyokozás mellett a rongálás bűnhalmazatban nem állapítható meg, azonban az eltérő jogtárgyak sérelme folytán az emberölés és a rongálás viszonylatában ilyen akadály nem áll fenn, a két bűncselekmény alaki halmazata valóságos.

[53] Erre tekintettel az ítéltábla a vádlott élet elleni és közbiztonság elleni bűncselekményét egységesen a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és g) pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérletének és a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás büntettének minősítette a rongálási kár összegére (8.321.277,- forint) tekintettel.

[54] Az elsőfokú bíróság az ítélet [85] bekezdésében a bűnösségi körülményeket csaknem hiánytalanul tárta fel, megalapozottan értékelte a vádlott javára az idősebb korát, a büntetlen előéletét, valamint kisebb nyomatékkel azt, hogy a legsúlyosabban minősülő cselekménye kísérleti szakban maradt. Azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint további súlyosító körülményként kell értékelni azt, hogy a vádlott a cselekményeit önhibából eredő ittas állapotban követte el, az élet elleni cselekmény többszörös minősülését, valamint, hogy azt közeli hozzátartozója sérelmére követte el.

[55] A vádlott terhére rótt bűncselekmények tárgyi – köztük kiemelt tárgyi – súlyára a fenti bűnösségi körülményeket is szem előtt tartva értelemszerűen csakis a Btk. 36. §-a szerinti végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása jöhetett szóba. Azonban különösen a kísérlet távoli voltára az emberölés tekintetében, a vádlott büntetlen előéletére és idős korára figyelemmel a másodfokú bíróság annak tartamát 14 évről 10 évre enyhítette, és ugyanezen okból, vagyis a büntetés kiszabási körülményekre tekintettel a törvényben, vagyis a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontjában meghatározott végrehajtási fokozatnál a Btk. 35. § (2) bekezdésében írtak alkalmazásával eggyel enyhébb, vagyis börtön végrehajtási fokozatot határozott meg.

[56] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az így meghatározott büntetés alkalmas a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok elérésére.

[57] A törvényszék helyesen állapította meg a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

[58] A Btk. 61-62. §-a alapján a közügyektől eltiltásra, annak tartamára vonatkozó rendelkezés törvényes.

[59] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek.

[60] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[61] A Fővárosi Ítéltábla a Btk. 92. §-a alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról.

Budapest, 2025. június 18.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.

előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 41.B.199/2024/32. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.87/2025/17. számú ítéletében írt változtatással 2025. június 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. június 18.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..